

اصول اولیه استفاده از مدل های ریسک داخلی در شرکت های بیمه جهت بهبود نظارت مالی

مترجم: هدی کرلائی

اهداف و اصول عمومی

اصول کلی

به استثناء شیوههای استاندارد، شرکت‌های بیمه می‌توانند برای محاسبه حداقل نیاز سرمایه گذاری خود از مدل های ریسک داخلی استفاده کنند. مدل های مزبور تعیین و کنترل دقیق تری را در مورد میزان احتمال خطای (احتمال عدم اجرای قراردادهای بیمه) شرکت یا گروه بیمه‌ای در اختیار بیمه‌گران گذاشته و بنابراین، مشخصات شرایط نظارت در زمینه سرمایه گذاری را تعیین و مشخص می‌کنند. منظور از مدل های داخلی، آن دسته از شیوههای تعیین حساسیت است که معمولاً در درون

ساختار کلی ریسک داخلی شرکت قابل تشخیص هستند. تشخیص مدل های داخلی به عنوان ابزار سرپرستی و نظارت نیاز به تأیید اولیه دارد. تأیید مدل های داخلی از سوی مقام ناظر منوط به اجرای شرایط خاص در زمینه کیفیت و کمیت است که در هر دو مورد مدل ریسک داخلی و نیز سیستم مدیریت ریسک کامل شرکت یا گروه بیمه، لحاظ می‌شود. مقیاس های کلی به طور مرتب بازرسی شده و همواره با شیوههای مدل‌سازی پیشرفت کلی (بهترین عملکرد) سازگار می‌شوند. هر گروه یا شرکت بیمه ای در قالب استانداردهای کمی و کیفی می‌تواند در زمینه دقت ساختار مدل داخلی آزادانه تصمیم بگیرد.

تعمین حساسیت خطرات باید:

. خطراتی را به حساب آورد که با شرایط خاص شرکت یا گروه و فعالیت تجاری آن منطبق هستند.

. بر اساس شیوه های مشخص و قابل اعتماد انجام شوند. در این زمینه باید به مقیاس پذیرش اقتصادی توجه گردد.

شرایط لازم در مدل ریسک

الف) استانداردهای کیفی

مدل های داخلی باید همواره ثابت بوده و میزان خطر کلی شرکت یا گروه بیمه ای را به شیوه ای کامل و در زمان مناسب منعکس سازند. در اینجا باید اهمیت طبقه بندی ریسک را در نظر داشت. مدل های ریسک داخلی در ارتباط با معاملات پرخطر براساس نرخ بازار و اثر آنها برکل ریسک تجاری هستند. خطر کلی تجاری را می توان با عطف به احتمال خطا و قصور شرکت بیمه سنجید. براساس ماهیت خطر مشخص شده، افشاء یا انتشار خطر شرکت یا گروه بیمه مطابق با طبقه بندی ذیل می باشد:

. خطرهای فنی

. خطرهای تجاری قابل جبران در بیمه

. خطرهای سرمایه گذاری

. خطرهای مالیاتی

مدل داخلی از موارد ذیل تشکیل می شوند:

. طبقه بندی خطر

. بخش ها و گروه های تجاری

. شرکت های متعلق به گروه بیمه

جزئیات اجرایی درون این قالب ثابت

می توانند در میان بخش های انفرادی شرکت یا

گروه بیمه تغییر کنند. وابستگی های موجود بین

مؤلفه های مدل انفرادی (بین دارایی ها، تعهدات،

دارائی ها و تعهدات) باید به وضوح براساس ماهیت

خطر کلی مدل بندی شوند. نتایج حاصل از مدل

خطر داخلی باید به طور مرتب به روز شده و

تجزیه و تحلیل شوند. شیوه های مناسبی باید وجود

داشته باشند تا به طور مداوم میزان دقت و کارایی

مدل داخلی را ارزشیابی کنند. به ویژه، نیازمند

مقایسه منظم نتایج پیشرفت واقعی شرکت است.

مدل های داخلی بر اساس اطلاعات خاص شرکت

پارامتر بندی می شوند که در این شرایط باید ثابت

و قابلیت اعتماد آن نیز تضمین شود. اگر به سری

زمانی مناسبی دسترسی نداشتیم برای تخمین

احتمال نوسانات لازم می توان از اطلاعات بازار

استفاده کرد.

ب) استانداردهای کمی

سرمایه در معرض ریسک به وسیله مدل

داخلی محاسبه و به شیوه ای خاص اندازه گیری

اطلاعات دریاقتی از مقامات مسئول را مد نظر قرار دهد.

تجزیه و تحلیل حساسیت

باید حساسیت مدل ریسک داخلی آزمایش شود. تست‌های استرس و تجزیه و تحلیل حساسیت مکمل های مهم مدل ریسک داخلی هستند که به دسته بندی نتایج مدل و نیز اعتبار آن کمک می کنند. شرکت یا گروه بیمه باید دستورالعملی ارائه دهد که به کمک آن بتوان نتایج مدل داخلی را مقایسه کرد. دستورالعمل‌های مزبور (مثلاً تغییر در ساختارهای سرمایه‌گذاری، تساوی سرمایه کمتر، خسارات بالاتر و غیره) باید با شرایط مورد نظر شرکت یا گروه بیمه تناسب داشته و به ویژه رخدادهایی که احتمال وقوع آنها کم است را مشخص و منعکس سازند. رخدادهایی که اثراتی منفی بر موقعیت مالی شرکت یا گروه بیمه (بدترین شرایط) خواهند داشت.

نظارت بر تأیید و اطلاعات

تأیید مدل داخلی به عهده مقام ناظر است. پیش زمینه تأیید مروری همه جانبه بر تناسب مدل داخلی یا عدم اعسار است. مرور و بازبینی را نیز می توان بعد از تأیید شدن تناسب تکرار کرد. هرگونه تغییر در مدل داخلی نیازمند تأیید آن است. برای درک این نکته که آیا برای هدف

می شود که تقریب احتمال خطا از سوی شرکت یا گروه بیمه در یک سال به صورت $X \leq$ باشد.

باید کلیه اقلام (دارایی ها و تعهدات) با وجه به ارزش بازار، ارزش گذاری شوند:

. در شیوه Mark-to-Market کلیه اقلام، بر اساس ارزش بازاری شناخته شده به کار می روند.

. و در شیوه Mark_to_Model کلیه اقلام دارای ارزش بازار ناشناخته اند (به ویژه تعهدات فنی بیمه).

شرایط و الزامات سازمانی

مدل داخلی بخشی از شیوه مدیریت ریسک همه جانبه است. مثلاً نتایج مدل جزء لاینفک سرپرستی و کنترل شرکت یا گروه پروفایل ریسک می باشند. سیستم مدیریت ریسک باید به ارزیابی منابع و ساختارهای مناسب با آن پردازد.

کسانی که مسئول پیشرفت و اجرای مدل داخلی هستند، باید:

دارای استقلال مناسب باشند
به طور مستقیم به بالاترین مقام مدیریت شرکت یا گروه بیمه گزارش دهند.

مدل داخلی و سیستم های مدیریت ریسک مربوطه باید به طور مناسب مستند سازی شوند.

هنگام تعیین سیاست تجاری، مدیریت باید

سرپرستی خاص و ویژه مناسب هستند یا خیر، جزئیات شیوه تأیید باید با همکاری بین شرکت ها و گروه های بیمه و مقامات سرپرستی هماهنگ و تأیید شود.

منبع:

International association of insurance supervision

ولاگان کلیدی: مدل های ریسک ساختار مدیریت ریسک تجزیه و تحلیل حساسیت نظارت ملی.

تأیید مقام سرپرستی منوط به تأمین نیازهای سازمانی در رابطه با خطر کلی شرکت بیمه و نیز تأمین شرایط کیفی و کمی در زمینه خطر درونی مدل می باشد. این امر تضمین کننده این مطلب است که کلیسه مدل های داخلی مطابق با استانداردهای خاص کیفی در رابطه با تغییر و اجرای مدل می باشند.

شرکت یا گروه بیمه باید به طور مرتب مسائل و مطالب مرتبط با مدل ها و تعابیر مورد استفاده و نیز مطابقت با استانداردهای کیفی و کمی را به مقام خدمات آلمان گزارش دهند. فقط امکان تغییر از مدل داخلی به شیوه استاندارد وجود دارد، آن هم اگر مقام ناظر با توجه به موارد زیر آن را تأیید کند:

- تأیید استفاده از مدل داخلی را به تعویق

اندازد.

- شیوه استاندارد را تأیید کند.

